

SLOVENEČ.

„Živi, živi duh slovenski, bodi živ na veke!“

Nar. pesem.

Za navadno dvestopno vrsto se plačuje: 5 kr., ktera se enkrat, 8 kr., ktera se dvakrat, 10 kr., ktera se trikrat natiskuje; večje pis-menke plačujejo po prostoru. Za vsak list mora biti kolek (štempelj) za 30 kr.

Rokopisane vračajo.

V torek,
četrtek in saboto

izhaja in velja:
Za celo leto . 7 for. 50 kr.
„ pol leta . 3 „ 70 „
„ četrť leta . 2 „ — „
„ mesec . — „ 70 „
Po pošti:
Za celo leto . 9 for. 50 kr.
„ pol leta . 4 „ 80 „
„ četrť leta . 2 „ 50 „
„ mesec . — „ 90 „

Št. 42.

V Celovcu v četrtek 11. aprila 1867.

Tečaj III.

Vse za vero, cesarja in domovino!

A. D. Zagorski.

(Dalje.)

Razsajali in razgrajali so ti vselej zvesti (?) nemški in nemškutarski vekači zoper cesarski manifest in poprejšnjo cesarsko vlado tako strahovito, da se naši deželni zbori na prosti pot svobodnega porazumljenja, ktereга nam je cesarski manifest obljubil in zagotovil, še podati niso mogli. Prišlo je tako daleč, da se beseda „federalizem“, ktero si je čez 20 milijonov najzvestejih Avstrijanov na svojo zastavo zapisalo, vpričo februaristov — da siravno se radi „ausgleichsfreundlich“ ime-nujejo — skoro spregovoriti ni smela. Za-torej ni celo nič čuda, da ni po tolikem nasprotstvu sept. manifest zaželenega sada — miru in sprave — nam prinesel, marveč da so nasprotniki ravnopravnosti narodov s svojo slepo opozicijo tužno Avstrijo v še večje zmešnjave in nadloge spravili in največ pripomogli, da sta nam naša stara sovraž-nika Prus in Italijan, ki se v tako kalnej vodi ribolova zdržati nista mogla, vojsko na-povedala. Kaj pa so ljuti nasprotniki cesar-skega manifesta na to storili? Ah, namesto da bi ti nepoboljšljivi nemški hegemoni v nesrečnej vojski, za ktero se imamo edino le njim zahvaliti, s ponižnim srcem rekli: mea maxima culpa — so — horribile dictu — v največej stiski, ko je že sovražnik pred glavnim mestom cesarstva stal, demonstracije delali; deputacije pred svetlega cesarja po-šiljali, vso nesrečo in vse nadloge le na zlati sept. manifest zvrčali in se cesarju grozili, da ga mora na vsaki način preklicati in stari ljubeznjivi reichsrath sklicati, njim ne-ljubim ministrom pa državno krmilo iz rok rzeti. — Ako bi bili ti „privilegirani“ zdrav-niki Avstrije, katerim se žalibože, kakor je vsemu svetu znano, a nam ubogim Avstrijanom znano in občutljivo, bolj ime moriveev nego zdravnikov priloga, pripustili, da bi vsaj ena leta vsled Najvišega cesarskega manifesta pravica in ravnopravnost namesto njih ne-srečne nemške hegemonije zavladala in ako bi — kar pa ni mogoče — ta poskušnja slabo izpadla, ne bi jim človek teh demon-štracij toliko zameril; ali ker je celemu svetu znano, da niso ti nemški vitezi s svojim gadnim nasprotovanjem nikakor pripustili, da bi se vsaj ena leta za poskušnjo na prosti pot sept. manifesta podali, ker niso pripustili, da bi se po tolikoletnem brez-vspešnem, nesrečnem prizadevanji Avstrijo z oviranjem ravnopravnosti narodne na noge spraviti tudi enkrat edinoprava zdravilna moč narodne ideje in ravnopravnosti narodne poskusila, ampak so se raji že koj od za-četka v manifestu izrečenim cesarjevim na-meram strahovito zoperstavljali in cesarsko septembersko vlado neprestano tako divje in sirovo napadali, da je moral cesarski ma-nifest hočeš-nočeš le — popisan papir ostati, ker je vsemu svetu znano, da so še celo od vlade odvisni služabniki njeni — naši c. kr. uradniki — cesarskemu manifestu protivili in s tem pokazali, da so le tako dolgo zvesti podporniki vlade cesarske, dokler ona Slovane preziraje le nemškim hegemonom srce in

roko podaja, — vsled vsega tega nemškim demonstrantom in vekačem lahko na vsa usta v oči povemo, da je njih razsajanje zoper ces. manifest in trjenje, da je on vseh nesreč kriv, ktere so po sistiranji Schmer-lingovega reichsratha ubogo Avstrijo zade-vale, ne samo lažljivo, ampak tudi neznan-sko grdo in nesramno natolcevanje bilo. In to slepo razsajanje zoper v sept. mani-festu razodeto voljo svetlega cesarja je od nemškoliberalne strani čedalje večje prihajalo tako, da je v predzadnjih nemškoliberalnih deželnih zborih do vrhunca prikipelo. Ni čuda, da so s takim strupenskim nasproto-vanjem zakleti sovražniki Slovanov in kato-ličanov — nemški „liberalci“ — na vse zadnje ubogega cesarja oplašili, ter ga tako rekoč primorali, da jim je voljo dopolnil in si za prvega ministra tujega Velikonemca barona Beusta izvolil in 2. jan. t. l. glasoviti ja-nuarski patent izdal, ki je stal s svojim izrednim državnim zborom v sredi med sept. manifestom in februarno ustavo.

(Dalje pride.)

Slovenske dežele.

Iz Celovca. (Mestni odbor; dež. zbori; gledišče; vreme.) Mestni naš odbor je dokončal svoje volitve. 1. skupina je volila 8. aprila in bili so izvoljeni gg. Hofmann, žl. Hueber in žl. Ehrfeld. Naj bi starašini naši po očetovsko skerbeli za naše mesto! — Dež. zbori v Pragi, v Bernu in v Ljubljani so se torej 6. aprila odperli. Naši nemški liberalci imajo že od nekdaj neko muho na Slovane, ni se torej čuditi, da so nad temi deželnimi zbori hudo razsajali, ki niso bili volje nepogojno poslati svoje poslance v državni zbor in se tako prederznili motiti in kaziti njim tisto rajsko veselje, ktero jim je baron Beust pripravil s tim, da jim je odperl spet vrata v oži državni zbor. Ko so pa slišali, da je ljub-ljanski zbor minulo saboto za državni zbor volil, potolažilo se je njih nemško-liberalno serce in ohladila jeza zoper Slovence unkraj Ljubelja, tim hujsi pa škripljejo nad terma-stimi glavami v Pragi, ki menda vendar le nočejo voliti državnih poslancev. V to jih na vso sapo šunta in hujska naša vladina „Klagenfurterica“, ki je menda te čudne misli, da bode Avstrija srečna, svobodna in mogočna, ako se bodo avstrijski narodi prav hudo in nesramno med seboj ravšali in kavsali. — Včeraj 9. apr. so jeli v tukajšnjem gledišču predstavljati znano veliko spevoigro ali opero slavnega Meyerbeera: „Der Pro-phet“ in jo bodo menda dajali celi ta teden. — Vreme je kaj neprijazno in tudi nerodo-vitno, merzli veter noče potihniti. Včeraj zjutrej ob osmih je pa nad naše mesto pri-vihralo tako hudourje, kakor bi imeli že pasje dni. Bliskalo in gromelo je, pa tudi lilo in toča šla, da je bilo groza. Da bi se le skorej vreme spreverglo na bolje in na-stopili skorej topli dnevi! —

V Ljubljani 5. aprila. A. B. (Drama-tiško društvo; o zadevah g. profesorja

Kluna.) Bralo se je po slovenskih časopi-sih, da je Njih Veličanstvo potrdilo in dovo-lilo osnovo dramatiškega društva in Ljub-ljani. S tem pa ni društvo še popolnoma ustanovljeno, kajti deželna vlada je v dopisu 16. marca odločila, da se imajo pravila semtertje še popraviti ali dopolniti, in ta popravljena pravila zopet v potrjenje pre-dložiti. Osnovni odbor je v seji dne 4. t. m. sklenil, da spremeni in popravi pravila, ka-kor zahteva vlada in jih koj predloži v po-trjenje. Druge delavnosti osnovni odb-or — kakor se samo po sebi razume — ne more prevzeti, dokler niso pravila po-polnoma potrjena. To na znanje vsem tistim rodoljubom, ki so morebiti mislili, da je društvo že popolnoma ustanovljeno. Kakor hitro dobi osnovni odbor potrjena pravila nazaj, bode njegova prva skrb dobiti obilo podpornih in delalnih udov, in razklical se bode kar najprej mogoče, prvi občni zbor in se začela delavnost društvena, ktere pa zdaj ne more biti — ker še društva nikjer ni. Toliko za ta pot v razjasnilo. — V četrtek ob 6. uri prišel je čestiti g. poslanec deželnega zbora, profesor dr. Klun iz Dunaja in ga je spre-jelo več rodoljubov na kolodvoru. Kakor sem zvedel iz njegovih lastnih ust, prosil je opravništvo kupčijske akademije, naj mu dovoli odpust samo za dva dni. Liberal-no (!) opravništvo pa je odgovorilo, da v vsakem drugem slučaju bi mu ga do-volilo, v tem pa da ga ne dovolijo! Vsega vkup bi bil zamudil g. profesor celih 6 ur v akademiji, ker ima samo ob sabotah in sredah po 3 ure opraviti in se začno dru-go saboto že velikočne počitnice. Rekel je tudi g. profesor, da bode te zamujene ure po veliki noči dal, ali liberaluhi opravi-nštva se niso zmenili za to! Gosp. dr. Klun je tedaj odinril brez odpusta in pričakuje dalnje postopanje opravništva, proti kteremu bode že vedel varovati svojo pravico. Kaj bodo rekli k temu isti liberaluhi časnikar-ski dragonarji na Dunaji, katerim je dr. Klun samo zarad tega tak trn v peti, ker je „slo-venischer Apostel“! Tak liberalizem se pač najbolj sam sebe sodi!

Iz Ljubljane. A. B. 6. aprila. (Seja deželnega zbora.) V saboto pričel je de-želni zbor kranjski svoje zborovanje z na-vadnimi ceremonijami in tudi še tisti dan je končal v večerni seji. Deželni namestnik baron Bach prebral je cesarsko pismo o volitvah za državni zbor, v katerem pismu se zopet povdarja avtonomija dežel. Slovenski originalni podpis obljubil je v prihodnji seji prebrati!

Dr. Bleiweis stavi predlog: Naj se koj volijo poslanci za državni zbor in tudi de-želni odbor in naj se opravi vse v eni seji ter naj se sklene s prvo sejo zbor. Očitala je protivniška stranka pri svojih agitacijah narodnjakom in jih opravljala, da oni za-pravljajo denar deželni! To je laž, ravno danes hočemo pokazati, da nočemo nakla-dati deželi naši nepotrebnih stroškov in kon-čamo zbor, ker lahko vse opravimo v eni seji. — Zoper ta predlog upirali so se na-sprotni govorniki baron Apfalter, Kromer in Dežman ter si prizadevali spodbiti ga. Ali zastoj je bil njih trud in puhli ugovori!

Nujnost predloga je bila potrjena in predlog z 22 proti 14 glasom sprejet. Kaj je tako mikalo nasprotnike, da bi se ne končali zbora, tega ne moremo ugniti!

Potem so se potrjevale volitve. Pri deželni občini ni bilo nič ovir. Ljubljansko volitev priporočal je deželni odbor v potrjevanje, čeravno so se godile napake, vendar bi zaradi teh napak razložek glasov ne bil tolikanj, da bi se volitev mogla postavno zavreči. Volitev bila je potrjena, ravno tako vse druge razun Postonjske in Novomeške. Zaradi Postonjske volitve vnela se je dolga debata, v kateri sta posebno Svetec in dr. Costa temeljito dokazala krivico, ktera se je godila Postonjčanom in Ložanom nasproti Vrhničanom. Deželnega odbora nasvet je bil, naj se volitev dá enemu odseku v preiskavo. Poslanec Svetec pa je stavil predlog, naj se volitev koj zavrne, ker jasno je dokazana njena neveljavnost. Ta predlog bil je tudi sprejet z 19 proti 13 glasom, čeravno je državni namestnik nekako žugal. Vlada bode menda skrbela za to, da se naredijo tudi na Vrhniku 3 volilni razredi, da bode enakopravnost med vsemi tremi trgi, in ne bode imela Vrhnika — akoravno manjša od Postojne — skoraj 100 volilcev več ko Postojna!

Volitev Novomeška, pri kateri so se tudi godile velike nerednosti, oddana je v daljno preiskavo deželnemu odboru, kajti treba bode to in uno še le pozvedeti, da more deželni odbor sporočiti o tej volitvi, kar mu zaradi pomanjkanja potrebnih pripomočkov v tej seji ni bilo mogoče. Rešile so se še nekatere druge stvari in končala seja ob 2 popoldne.

Ob 5. uri zvečer bila je zopet seja in se je volilo za državni zbor. Baron Apfalter je hotel zvedeti poprej, kaj mislijo narodnjaki o državnem zboru in kako se bodo držali v njem. Opomnil pa ga je g. deželni glavar na to, da to njegovo zahtevanje je zoper opravični red. Izrečeno je bilo, da se voli za državni zbor, to je dosti, tedaj naj se pričnejo volitve. Izvoljeni so bili — kakor sem že telegrafično naznanil — za veliko posestvo: grof Coronini; iz mest in trgov: Dr. Toman in dr. Klun; iz deželnih občin: grof Barbo, Luka Svetec in župnik Lovro Pintar, tedaj 5 našincev. Deželni odbor ostal je razun velicih posestnikov, ki so namestu Langerja volili Kromerja, pri starem in so voljeni za odbornike gg. dr. Toman, dr. Costa, dr. Bleiweis in za

njih namestnike gg. prošt Kos, Peter Kozler in Svetec.

Tedaj je tudi v deželnem odboru večina naša in se nadjamo, da nam bode marsikaj za deželo potrebnega in koristnega naklonila. S trikratnim Slava - klicem Njih presvitlemu Veličanstvu končal je deželni glavar sejo in z njo prvo kratko sesijo novega v ognju svetega domoljubja utrjenega deželnega zbora.

Srečno smo prestali viharje, kateri so polomili žalibog celo mogočno česko in moravsko lipo za nekaj časa! Slava toraj še enkrat vrlim in hrabrim volilcem po vsej deželi! Slava pogumnim našim poslancem! Bog daj, da se kmalo zopet vidimo!

Iz Krašnje. (Volitev.) V Kamniku bilo je 26. marca vse živo, ker bil je ravno teržni dan, ko smo volili. Pri tej volitvi, pri kateri se je vse lepo in mirno izšlo, imamo vendar dvojne reči omeniti. Prva je ta, da so štirje volivci svoje pooblastitve liste doma pozabili, in ko se gospodu predstojniku to še pred volitvijo naznani, jim ta kar naravnost pravico voliti odreče. Ko to vidijo in slišijo nekteri gospodje volivci, potegnejo se za pravico svojih tovaršev spodobno pa resno in še le potem in zato odstopijo, ker se je gospod predstojnik skliceval na više pismeno povelje, kteremu nasproti ravnati ne more in ne sme; kakor tudi, ker je bilo očitno, da je zmaga rodoljubov brezdvomna, in ker smo sklenili, ako bi se morda med volitvijo reč nenadama vendar le kako drugače zasukati utegnili, „protest“ zoper omenjeno neustavno nedopuščenje k volitvi spisati in ga k volitvenim spisom priložiti. — Druga reč pripetila pa se je med volitvijo. V sredi glasovanja namreč stopi nek znan volivec pred volilni odbor, oberne se proti gospodu predstojniku ter pravi, da nje-ga voli. Gospod predstojnik se čudi nad tem in sicer temveč, ker volivca še ne pozna ne; mislili smo si pa vsi vsak svojo ter prepričani bili, da temu možu ravno zdaj ni sreča ljudstva, ampak osebná, lastna pri sercu. In res je bilo tako, ker hitro se zve, kaj da mož zahteva. Precej po volitvi so jeli namreč pripovedovati, da so se v vasi, iz ktere je omenjeni volivec bil, fantje zbili, in da sta dva sina njegova vsled tega boja že zaperta v ječi ticala. Oddani glas je imel tedaj namen, ne ravno prijetno osodo ljubčkov po zmožnosti zlajšati. Je li to volivcu kot očetu zameriti, ne moremo tukaj razsojevati, ker so nam vse okoliščine neznane, neznani tudi oča in sinova; to pa je gotovo,

da mož tak ko volivec na svojem mestu ni! — Prišlo jih je k volitvi izmed 85 volivcev 84. Med temi niso, kakor smo že zgoraj omenili, zavoljo pomankanja pooblastitvenih listov štirje glasovali, eden je dal glas gospodu predstojniku, dva gospodu dohtarju Zupančiču, 77 glasov pa je dobil naš stari poslanec in narodoljub, gospod Janez Toman, dekan Moravski. Zmaga je bila tedaj naša, pa tudi slavna, ko narodna in zmaga pravice in resnice pod vodstvom ljubezni keršanske.

Kranj 6. aprila — Kokrčan — (Zadnji dopis. — Vojaki in dijaki.) Zadnji dopis moj, ljubi „Slovenec“, napravil je strašen šunder in hrup v našem sicer precej zaspanem mesticu. Nekteri te preklinjajo (se ve, da ti so sami stari nemškutarji!), nekteri se smejejo, nekteri se jezé, večidel pa se sramujejo, da so se tako „blamirali“ z nemškim teatrom. „Was diesen verfluchten Slovenen nicht alles einfällt!“ pravi eden; „Das haben die Pfaffen gethan!“ kriči drugi; „Wär ich anstatt Fl. . . ich würde diesen „Slovenec“ klageln!“ oglasi se tretji; „Wissen's was, meine Herren, eigentlich heisst ja unser Theater wirklich nichts!“ pohlevno pristavi četrti, misleč, da ti vendar le nisi napečno govoril. Tako lamentujejo ti možaki ter ugibljejo, kako bi ti prišli do kože; kajti saj veš, da nemškutarji so taki liberalci, da, če jim le ktero odkritosrčno poveš, koj iščejo policajev in paragrafov, s kterimi bi ti usta zaprli. Da je pa dopis poslal ti „ein Pfaff“, tega so tako prepričani, kakor da je nemški edinozveličavni jezik na svetu in da je le tisti izobražen, ki se po cimbersko vede, kakor oni, ki so te dni enkrat, ko je crkvenik prišel v teater, kričali: Hinaus mit dem Kerl! Der spionirt für die Pfaffen!“ Za čitainični eksemplar „Slovenec“ se pa po Kranju v pravem pomenu besede trgaie ter ga drug drugemu iz rok pulijo. Morda, ko bi nam ti večkrat prinesel kak obraz iz življenja naših „purgarjev“, da bi s časom tudi pridobil pri nas še kaj več naročnikov in da bi se naši purgari vsaj toliko predramili, da bi, kadar bi bilo spet treba kacega poslanca voliti, narodnega kandidata malo bolj enoglasno volili kot so ga zadnjič, ko so nam tako rekoč samo gospé k zmagi pomagale! — Pretečene dni so tukaj vojake potrjevali in nabrali so jih okoli 250. Žalibog pa, da je med njimi tudi 10 dijakov večidel iz ljubljanske gimnazije in realke; tako se nam vedno verjetniša zdi govorica, da se je telegrafovalo v Kranj, da naj

Besednik

Morivec k smrti obsojen.

V Celovcu smo 13. marca zopet videli in slišali, kam pijančevanje, jeza in lenoba človeka pripravi. Potrdilo se je zopet, da žganje ni samo mišnica za mošnjice, ampak tudi za vse čednosti in pošteno ravnanje.

Juri Kurat, v svoji soseski sploh Lipš imenovan, 31 let star, posestnik v Medgorju, oženjen in oče dveh otrok, je 28. novembra pretečnega leta v omenjeni vasi piskroveza Jožefa Kubenika skrivaj ali zavrato umoril.

Kubenik je tisti dan s svojim znancom Z, ki ga že dolgo ni videl, v kerčmi pri Tr mirno in dobre volje žganje srkal; pridruži se tema dvema Lipš in si tudi da maseljec žganja natočiti. Kakor vsi ostudni in nadležni pijanci začne se tudi on kmalo brez vsega vzroka s piskrovezom pričkati in ga na vse viže zasramovati. Kubenik na to Lipša vedno le za mir prosi; ko pa vidi, da ni konca ne kraja tega granjanja, in da prošnja pri Lipšu tudi nič ne pomaga, ga vendar nejevolja premaga, tako da Lipša v jezi enkrat ali dvakrat s svojo palico čez rame vdari.

Kerčmar sam je previdel, da vsega prepira je le Lipš kriv, tedaj mu tudi zavolj tega ni več žganja hotel dati in je nepokojneža iz krčme potisnil. Na to se piskrovez k peči na klop vleže in njihov znanec Z. za mizo, kjer so popred pili.

Lipš se spravi zdaj domu, kerčmar in njihova družina pa po svojih opravkih gredo.

Čez eno dobro uro, to je bilo popoldne še pri belem dnevu, se Lipš zopet v krčmo nazaj poda in zdaj tudi za njega ura bije, ko je morebiti krčmam, kjer se je večidel klatil, namesto da bi bil doma delal za celo svoje življenje slovo dal.

Kar je hudobnež sklenil, je hitro dokončal. Brezvestno in urno zdaj s sekiro, ki jo je od doma seboj prinesel, piskroveza pri peči mirno spečega dvakrat po glavi telebi, da mu čepino razbije. Zdaj sem mu vernil, kar mi je s palico posodil, si je gotovo hudodelnik mislil, — in kdo me je videl? Znanec njihov spi in druge žive duše ni bilo pričujoče. Brž pobegne, ali ni še čez hišni prah stopil, bil je že zasačen.

Kerčmarjev 9 ali 8 let stari sinček ga prvi zapazi, ko ravno s krvavo sekiro iz hiše beži.

Po hudodelstvu, vendar žalibog prepozno, se veči del zopet vest zbudi, in taka se je tudi Lipšu godila. Spoznal je zdaj, kaj da ga za naprej čaka, zato se je prostovoljno

v Celovec podal in sodnji izročil, kar je pregrešil.

13. marca je Kurat pred sodnim stolom peterih sodnikov stal, sodivnica je bila polna poslušavcev. Zdaj pa poslušajmo, kako se je zatoženec zagovarjal.

Predsednik. Ti si zatožen, da si piskroveza Kubenika umoril. Povej po pravici, kako se je to zgodilo?

Zatoženec. Jaz sem bil pijan in sem bil na piskroveza jezen, ki me je v krčmi s palico pretepal. Kako sem ga vdaril, se ne morem več prav spomniti.

P. Kam te je vdaril?

Z. Na roko.

P. Kje je piskrovez ležal, ko si v krčmo prišel?

Z. Pri peči.

P. Ali je spal, ko si v izbo prišel?

Z. Tega ne vem za gotovo, nisem prav pogledal.

P. Ti si sekiro seboj prinesel?

Z. Sem jo že popred v veži v krčmi imel.

P. Kako si sekiro držal?

Z. Na tem koncu, kjer je sekira s topo-riščem, sem ga vdaril.

P. Kam si ga vdaril?

Z. Na glavo.

P. Zakaj si ga vdaril?

Z. Zato, ker me je popred s palico pretepal?

poberó dijakov, kolikor morejo. To za gotovo vem, da, ko sta bila prva dva dijaka potrjena, jima je kranjski predstojnik rekel, da bi bilo bolje za študente, „wenn sie sich weniger mit der Politik beschäftigen hätten.“ To je gotovo letelo na tisti „škandal“ v Ljubljani 27. marca zvečer, ker se mora „škandal“ imenovati, ako kdo slovenskemu Judežu okna pobije. Vsi dijaki pa od prvega do zadnjega so nam zagotavljali, da jih je bilo ta večer samo zavoljo tega več na ulicah, ker je bilo v sredo-večer in v četrtek nimajo šole. To je bilo pa nemškutarjem že „Zusammenrottung“ „Skandal“ i. t. d. posebno, ker so še nekteri „lumpje“ malo kričali in se ve, da so potem brž dijake denuncirali. Nam se res kaj nevrjetno zdi, da bi izobražen človek iz sedme, osme šole z „lumpi in faloti“ se družil ter ž njimi o mraku (ob 1/2 8 zv.) kričal in vpil! Zajec tiči za drugim grmom! Morda je nova vojaška postava kriva, da so jih toliko pobrali? Dobro! Če morajo po postavi potrjeni biti, zakaj se jim pa po prav tisti postavi ne da odpust, da bi se dalje šolali? Zakaj morata dva, ki sta potrjena k pomorski infanteriji (Marine-Infanterie), 10. aprila že iti v Pulj? — Navada je bila druga leta, da so potrjene dijake do prisege vselej spustili, letos pak so jih med kmečke fante zaprli, tako da so morali 30. dan pr. m. po 2—3 ure prisege čakati. Kdor ve, kake grde reči doprinasajo pijani in obdivjani potrjeni kmečki fantje, ta si tudi lahko misli, da ni mala reč za izobraženega človeka s pijanimi divjaki v tesni luknji tako dolgo skupaj zaprtemu biti!

Iz Loke. Δ (Brž, brž, kaj je tu novega?)

„Er stand auf seines Daches Zinnen,
Und schaute mit vergnügten Sinnen
Auf die beherrschte „Loka“ hin.“

Te Šillerjeve vrstice deklamoval je naš znani g. župan, ko je prišel pred dvema mesecema od volitve iz Kranja, vstopivši se na podstrešje svoje palače. Bil je poln rajskega veselja. Pa kakor dež za solncem mora biti, za veseljem žalost priti, enako godi se g. Gerbicu. Osodopolni dan 27. marca t. l. spremenil je njegovo nečimerno veselje v brezupno tugo. Ne vemo, kam bi se bil djal, če bi ga ne bila prevesela novica malo vto-lažila, da sta v Ljubljani v zbor zrla gos-poda njegove sorte. Ni me volja natanjko popisovati, kaj za božjo voljo je ubogi župan zopet trpel tisti dan pred volitvijo. To je bila prava komedija. Da bi bolj gotovo po-tisnil v zbor ljubljence svojega, poklical si

P. Ti si se prepiral ž njim in si ga za-sramoval in zmerjal?

Z. Se nič ne spominjam, sem bil preveč pijan.

P. Priče govore, da nisi bil pijan.

Z. Se ve da sem bil pijan, saj sem štiri maseljce žganja popil.

P. Krčmar pravi, da ti je le en maseljce žganja dal?

Z. Kako more to krčmar govoriti, to ni res.

P. Zdravniki so dokazali, da si ti pi-skroveza s sekiro in sicer z ušesom vdaril.

Z. To ni res, s toporiščem sem ga dva-krat vdaril.

P. Danes ti praviš, da se ne veš spomniti, ali je piskrovez spal; v prejšnjih izpraševanjih si pa to dobro vedel.

Z. Jaz se ne morem več spomniti, sem bil preveč pijan, včasih sem tudi ves zmešan.

P. Sosedje, ki te dobro poznajo, od tega nič ne vedo in tudi zdravniki trdijo, da to ni res, kar ti govoriš, namreč, da si včasih zmešan.

Z. Če to ni res, potem pa ni nič res in tudi to ni res, da sem jaz piskroveza ubil. — i. t. d.

Zatoženec se sploh izgovarja, da se na več okolščin ne more več spomniti, kjer je bil preveč pijan; to pa vendar vedno obstoji, da je piskroveza dvakrat s toporiščem po glavi vdaril.

je nekega birokrata iz Dolenskega na pomoč, in ž njim hodil okoli ovčic svojih, da bi se vsaj ktera ne zgubila. Da bi pa povsod bolj strah napravil pred nepovabljenima go-stoma, vzel je ta pot dva „Leibgardista“ seboj, in sicer vršel je desnega v „Galla-Uniform“, levemu pustil je navadno obleko, ker menda obeh ni mogel tako „nobel“ obleči. Duhtal je menda celi teden poprej, kaj bi vsacemu zažugal, da bi najbolj ubog-ljivega naredil. Pravili so, da je klobučarjem protil, da jim bo patent ali vzel ali povišal, mesarjem, da jim bo podrł mesnice, učiteljem, da jim ne bo pustil ženiti se, in da bodo morali orglati, kadar se bode njemu polju-bilo. Na vse to je pa še nekaj zažugal, ako ga kdo ne bo ubogal; kaj pa — le povemo, ako nas kdo prisili. Res veliko oblast imajo naš gospod purgermeister! Ubogi Ločani, kaj mogočnega in hudega moža ste si za župana zvolili!! — Brez vspeha sicer ni bila ta ko-medija, kajti lepo rajdo svojih si je privabil; ali zmaga ni bila njegova, ampak narodna; ni loška, ni kranjska, ampak rodoljubna. Ves vik in krik, vse žuganje, ves jok in stok, vse bilo je bob ob steno; nemški kandidat oštal je na cedilu s 103 glasovi, ki so jih mu dali deloma kranjski, deloma loški volilci; zvoljen bil je pa znani rodoljub g. Jugovic s 107 glasovi. Če bi bil g. Gerbic vse tiste bolnike ozdravil, ktere je letošnje leto umreti pustil, morda bil bi zmogel. Če bi bil g. Jugovic loški rojak, na rokah bi ga bil nesel g. Gerbic v Kranj; ker je pa doma v Kranji, spozna ga le za ptujca. Čudno, da ravno on vidi med Loko in Kranjem kineške zidove; med tem, ko jih vrli volilci kmečkih občin niso kar nič opazili, ampak priša so pri-jazno skupaj in enoglasno volili svoja po-slanca. Čuditi se moramo le mestjanom našim, da se dajo za nos voditi! Kar sta letos po-prej g. Pirc in zdaj g. Jugovic pred tem človekom prestati morala, to je vendar od sile. Na vsaki način vreči je hotel med Kranj in Loko tisto sovraštvo, kakor je bilo nekdanj med Judejo in Samarijo. In tak človek potem od nas tirja, da bi k njegovemu natolcevanju molčali in njegove napade z „Glacé-Handsuh“ pestovali; ali počakajte malo, dragi striček! Dobro bomo opa-zovali vse, kar počenjate in vse naznanjali belemu svetu. Glejte g. župan, koliko ne-spametnih potov in skerbi si vendar nako-pavate na glavo! Ali bi ne bilo bolj pametno, da bi ostali doma pri svoji homeopatiji? Marsikak krajcarček bi si med tem časom lahko prisluzili s svojimi kroglicami. Imejte

Slišali smo tudi, da zatoženec pri ljudéh sploh slabo slovi; spoznan je za pijanca, za hudobnega in tudi premoženju nevarnega človeka, za razsajavca po krčmah in za le-nuha, ki je svoje kmetijstvo popolnoma za-nemarlil in večidel svoje premoženje po grlu pognal.

Po dokončanem dokaznem ravnanju na-svetuje državni pravdnik gledé na vse do-kaze in spričebe, ki smo jih slišali, da naj bo zatoženec skrivnega umora kriv spoznan in zavoljo tega k smrti na vislicah obsojen.

Zagovornik dokazuje, da zatoženec ni imel hudobnega namena, piskroveza umoriti, tedaj tudi ne more skrivnega umora, ampak le uboja kriv spoznan biti.

P. Ali si slišal in razumel, kaj je državni pravdnik nasvetoval, da si ti skrivnega umora kriv, in da moraš zavoljo tega po postavi k smrti obsojen biti. Kaj praviš na to?

Z. No, zavoljo te neumnosti bom še zdaj ob življenje prišel!

Zdaj se sodniki posvetujejo, kmalo zopet pridejo in naznanijo to le obsodbo:

Juri Kurat je skrivnega umora kriv spo-znan in zavolj tega k smrti obsojen.

Zatoženec je to obsodbo mirno poslušal in prosil za presojo pred višo sodnijo.

toraj pamet in odjenjajte od hujskanja; pu-stite mirne Ločane bratovsko skupaj živeti, kakor so poprej živeli!

Kaj pa hočemo reči od volilcev starega Kranja? Pustimo jih stare Kranjce v svojem spanju; saj jih je malo! Vprašamo Vas le, ali vas je tudi večina mestjanov, ki je bila pri volitvi družih misel, po noči lovila s kolmi, kakor se je godilo pri nas z rodo-ljubi? Pač bi bil tisti debeloočni dermot bolj pametno storil, da bi bil doma dremal!

Nedavno je prišel tudi g. Derbič z nekim dosluženim žandarskim častnikom v naše kraje. Pa kmalo se je obrnil, rekoč: Es is niks zu mochen! —

Blizo Šoštanja. Pravoslav. — Nismo se vkanili, ko smo že v nekem lanskem listu „Slovenca“ navedli, da bodo nemškutarski rogovileži na vse kriplje se trudili, v okrajno zastopništvo svojo ostudno oblast vriniti. Da se takošni ljudje ne sramujejo tudi nepravičnih in nepostavnih sredstev posluževati se, to nam je dovolj znano.

Iz našega okrajnega zastopništva izsto-pili so 4 udje veliko-posestniškega oddelka, in sicer: grof Rothkirch, dekan Miklavzin, župnik Gospodarič in c. k. okrajni pred-stojnik Sirk, menda iz tega vzroka, ker jim je društvo preprosto in preborno. Kakor je že znano, ima večino narodna stranka in to je berž ko ne krivo tega nagiba. Na novo izvoljeni so: Leskovšek, Skaza, Zupánc iz Velenja in Finčker iz Šoštanja, poslednja dva znana slov. renegata. — Nemškutarji res čez vso mero delajo ter vesti in pravici oči koljejo, da je kaj! Iščejo in udrihajo, kjer bi le koli zamogli podkopati narodnost ter gerdo in nesramno svoje hudobne na-mere izvršujejo. — §. 37. volilne postave za okr. zastopstvo ukazuje, da ima polit. okrajni predstojnik taki (koj) po dokončani volitvi zastopnikov — jih v zbor pozvati, jim volilna pisma predložiti in zahtevati, da naj se izvoli predsednik, namestnik in odbor. Že je več ko 8 tednov, kar so pri nas per-ve volitve dokončane in še vedno ni sluha ni duha po zboru! — To je lepo! Kam to meri? Zakaj se tako dolgo odlaga? Ali ima pravico posamezna oseba vso reč tako za-mujati? Nek človek je hodil osebno može nagovarjat, da naj izstopijo, češ, ker je pre-več kmetov, kar je, se ve, sramotno za go-sposko sukno! Glejte, dragi kmetje! Kako vas take glavnice obrajtajo! Ali vas mar lju-bijo? Ali vam dobro hočejo? Težko, težko! Na drugi strani je pa ta modra glavica, po-prašana, zakaj se tako odlaga ta reč, djala: Man muss suchen, die slovenische Partei zu schwächen, und ihr nicht die Oberhand zu-kommen lassen, denn die Bauernpartei ist schon so zu stark! — Slovenska in kmečka reč je ena enota, in tako toraj se ji hoče vekom priti! Tako tedaj mora gospodovati na veke na slovenski zemlji nad slovenskim ljudstvom merzla, brezčutna tujšina — že-lezna nemilost! O sveta pravica! Kedaj bodeš ti tudi čez nas — čez vse ljudi razprostrla svoje mile peruti!? Tedaj kmet ali kmečki prijatelj bi nikjer ne smel veljavne besede imeti?!

Ljubi rojaki, dragi slov. kmetje, v vaših rokah je, da, ako se brigade, lahko zmagate vse naše najhujše sovražnike vsaj moralno, in to jim bo smertne rane zadjalo!

Čudno se nam pa zdi, da se tudi gosp. Rak nekako preprijazno z nemškutarji vede, in še nikjer ni faktično javil marnosti za nas slovenske kmete! Ako hoče naš sum vničiti, naj jasno dokaže, da je naš v res-nici! — Da bi se le naši izbranci in drugi veljavnejši ne dali zmotiti, ne za nos voditi, ne vkaniti, ampak da bi dobro pretehtali, kaj je zlato, kaj pa se le kanljivo blišči! Če bi le Judežev ne bilo, lahko bi pri nas srečno se izvršilo in vdomačilo vse narod-no in pravo! — Verjemite mi, tisti ki niso za domačo, kmečko, slovensko reč vneti, le iz prazne prevzetije in ošabnosti hlepijo po vsaki časti, vsakem pervenstvu in tako he-

gemonijo in nasilstvo plodé. Slovenci, ne dajte si peska v oči trositi!

Iz Gradca. — i. Graško mesto je zopet postalo za enega častnega mestnjana bogatejše. Mož, kteremu je prevelika ta čast doletela, je „der deutscheste der Deutschen“ — dr. Rechbauer.

Mestni odbornik in deželni poslanec Berdisch, kteri se hoče morda prikupiti vsega-mogočnim vodjem nemških dvalistov, predložil je, naj se dr. Rechbaueru zaradi moškega njegovega obnašanja v deželnem in državnem zboru podeli častni ta naslov. Da se je ta predlog enoglasno sprejel, lahko se je vedelo že poprej, kajti gorje mestnemu odborniku, ki bi ne bil glasoval za njega; grdili bi ga brez dvombe kot reakcionerja in nasprotnika vsacega napredka!

Nočemo presojevati zaslug Rechbauerovih za državo in deželo, za ktere mu vsaj štajerski Slovenci nikakor niso hvaležni; vendar mislimo, da bi se našlo v Gradcu dosti možakov, ki so zares dobrotniki graškega mesta in kterim gre bolj po pravici ta čast kakor zatiravcu vseh Slovanov. Govori se tudi, da je ravno isti gosp. Berdisch volje predložiti mestnemu odboru, naj se na mestne stroške napravi nemškimi državnimi in deželnimi poslancem (ne samo štajerskim) velik banket. Ni treba dosti ugibovati, kaj hočejo s tem predlogom. Ker se je o Mariborskem banketu tako malo govorilo, treba ga je napraviti v Gradcu, da se bode vsaj nehvaležni svet zopet spomnil štajerskih avtonomistov, ktere je že bil pozabil, kakor da bi jih nikdar ne bilo!

Nadjati se je od zdrave pameti in od poštenja večine mestnega odbora, da ne odobri tega predloga. Graško mesto, o kterem nikdar nisem čul, da bi bilo bogato, potrebuje svoj denar za druge jako važne stvari in brezvestno bi bilo, potrositi ga za take bedarije!

Ljubljene Slovencev, graški „Telegraf“ je nehal biti organ Kaiserfeldov in njegovih pajdašev. Naročniki so se zgubili eden za drugim tako, da jih je nazadnje le še imel okoli 700. Da pri tako malo naročnikih dnevnik ne more izhajati, je gotovo; to število kaže pa tudi, da ideje Kaiserfeldove nikakor nimajo toliko prijateljev, kakor on trobi v svet.

Da so pri takih okoliščinah očaki ovega lista morali malo globoko segati v svoje žepe, razvidi se lahko. To jih je začelo malo nadlegovati; kajti za veliko Nemčijo imajo ti gospodje sicer dosti košatih besedi pa malo malo materialnih žrtev, in tako so sklenili, prepustiti „Telegrafa“ njegovej osodi. Ponudili so ga najprej sedanjemu vredniku gospodu Wengrafu v dar; ali ta se je prav lepo zahvalil za tako mastno darilo! Prevzel ga je potem g. Oesterreicher, sodelavec „Telegrafa“ in ta ga je neki prodal nekemu dunajskemu tiskarju, ki je osnoval v Gradcu posebno tiskarno. Tako se je rešil „Telegraf“ za zdaj sramotne smrti, — za koliko časa, ne vemo.

V pozivu na naročbo pravi, da se bode tudi znanprej držal svojih načel. Ako mu ta načela do sedaj, ko je bil še organ Kaiserfeldov, niso pridobila več naročnikov, dvomimo, da se bode za naprej z njimi bolj prikupil občinstvu.

Ptuje dežele.

V Londonu 26. marca 1867. O tako imenovanem iztočnem vprašanju zdaj ves svet govori, posebno zanimiv spis pa gledé Avstrije in mislim slovanskih njenih državljanov donesle je eden najizvrstnejših političnih tednikov angleških „Saturday Review“ 23. marca. Iz tega obširnega spisa vzeti hočem le dve točki, ki semi najvažnji dozde-

vate. Več kakor petdeset let bila je Avstrija zaveznica in braniteljica ali protektorica Turčije; s tem da zdaj Avstrija premeni svojo staro sistemo in vlada zahteva, da se Serbom in Kretancem tirjatve dovolijo, dogodila se je politična revolucija! Knez Meternich, ki je bil največi sovražnik Rusiji in najboljši prijatelj Turčiji, je onemogel, Avstrija ne bode mogla Rusiji več nehvaležna biti, kakor je bila leta 1855 in 1856, ker se je umaknila pruski sili. Odločivna bitva pri Sadovi mora se pristevati med najvažnije dogodbe zgodovinske in kdor stvar celo objektivno prenušljuje, mora reči (tudi vsaki prijatelj Avstrije), da vsemodra previdnost zlomila je prejšno navidezno pa puhlo moč Avstrije in pobila jo le za obče dobro. Ta bitva se je izvršila na največe dobro Nemčiji, zedinila je Italijo in s tem, da je branitelj bolnega moža v Carigradu sam zbolel, odločila je tudi svobodo kristjanom pod turškim jarmom. Rusija zdaj skoro po svoji volji kristjanom pomaga — Avstrija nikakor ni zmožna protiviti se željam ruskim, temveč še mora biti zdaj nolens volens pomagavno sredstvo v rokah ruskih diplomatov, ako noče, da je ti celo ne razrušijo in si njim sorodnih in vdanih narodov Rusom ne pridružijo, kakor je že bilo govorenje o Galiciji. Rusija se ima zdaj tudi od drugih strani le malo ali celo nič bati, da bi se, obropavši Turčijo, v kak drug krimski boj zapletla. Angleška se djansko nikakor v to mešala ne bode, ker zgub, ktere so bile brez dobička v krimski vojski, še narod angleški dan danes pozabiti ne more, simpatija za kristjane turške je pa med Angleži zdaj tudi večja kakor je bila nekdanj. Francoska bi se podpirala Turka, pa zavolj njega se z Rusom v boj zaplesti, ji tudi nikakor ne kaže, posebno zdaj ne, ko je ukraj Rajne tako mogočnega soseda dobila, kar je večje važnosti, kakor bode sedanja velika razstava. Pruska tudi ne bo Rusu branila osvoboditi turških kristjanov in tudi, ako se ji poljubi silno dolgo bolehnega moža v Carigradu celo zadaviti. Po vsem tem je tedaj Rusija pripravna storiti, kar ji drago in gotovo bode rešila sorodne in soverne narode turške vlade. (Konec pride.)

Italija. Nekako pomenljivo in v Avstriji prijaznem smislu se razlaga to, da je Ricasoli-jevo ministerstvo neprevidoma odstopilo in da bota v novem ministerstvu general Menabrea in Ratazzi, izmed kterih je prvi Avstriji, drugi pa Napoleonu prijazen in se zategadel na neko zvezo med temi tremi vladami sklepa.

Francoska. Od neke strani se vedno bolj glas žene, da bo vojska kljub velike razstave in sicer s Prusko, ker se Napoleon ne more drugači iz vsestranskih zadreg rešiti. Mali „Luksemburg“ je tedaj le pretveza, da se kako med seboj pričkati začno.

Turčija. Sultan tedaj noče Kandije Grkom izročiti in tako vse z lepo poravnati. Tedaj je pa tudi vojska skoraj gotova, ker Grki ne mislijo mirovati, predno niso vsi združeni pod enim kraljem, in se torej na vso sapo na vojsko pripravljajo. — Na Kandiji je še vedno vojska, ker Turki ne morejo vstajnikov v kozji rog vgnati; še teže bo to zdaj, ker je narodna vlada enakopravnost narodov in ver oklicala.

Amerika. Vlada neki želi dobiti deželo Kolumbijo, ki leži med ruskim delom in veliko republiko. Če nastane vojska, dobili bodo Amerikanci to nalogo, da bodo zlasti Angležem zadrege delali.

Razne novice.

** Iz Ljubljane: (Pomočno društvo za obrtnike.) Enajsto leto teče, kar se je ustanovilo v Ljubljani društvo v pomoč obrtnikom. Letošnji ob-

čni zbor je bil 24. marca. Iz sporočila posnamemo, da se je v preteklem letu udom denarne pomoči dalo 170.971 goldinarjev. Dalje smo zvedeli iz sporočila, kako krepko in vestno vodi predstojnik g. Horak z odborom društvene zadeve, akoravno se stavljajo ovire tu in tam. Popolnoma tedaj zasluži tudi vodstvo zahvalo, ktera se mu skazuje. („Novice“.)

** (Razpuščenje davkarije.) Z razglasom c. k. finančne davkarije dne 29. marca ste vsled reorganizacije razpuščeni davkariji v Senožečah in v Kostanjevici. Opravila prve prevzame davkarija v Postonji, druge pa davkarija na Krškem.

** (Ogenj.) V sredo 3. aprila po noči pogorela je hiša v Jezicah v okolici ljubljanski. V torek 5. t. m. popoldne pa je vdarila neki strela na Igu in je gorelo. Koliko je hiš pogorelo, ni še znano.

** (Kozlerjeva pivovarna.) Te dni se je prvič za skušnjo kuhalo pivo v pivovarni Kozlerjevi in se bode kmalo začelo redno delovanje. Prvi pivar je Čeh po rodu.

** (Deželni zbor.) V saboto 6. t. m. pričel je deželni zbor kranjske svoje zborovanje. Po veliki maši, ki je bila ob 9. uri zjutraj v stolni cerkvi, začela se je prva seja. Za deželnega glavarja in prvomestnika imenovan je zopet dr. Karol pl. Wurzbach, za namestnika pa grajščak g. Fidelis Trpinec.

** (Ustanovljenje.) Ministerstvo poduka je potrdilo ustanovljenje našega rojaka g. dr. Gregorja Kreka za privatnega docenta slovanske filologije in literature na univerzi v Gradcu.

* Iz Ljubljane: Neizrečeno veliko dijakov so že potrdili. V Kranju so jih vzeli 10, namreč! 2 četrtošolca s kranjske; 2 petošolca, 1 sedmošolca, 3 osmošolce s ljubljanske; 1 šestošolca z novomeške gimnazije; potem 1 z ljub. realke. — V Kamniku jih je ostalo 8! Ti so: 1 petošolec, 4 šestošolci, 1 sedmošolec, 1 osmošolec z ljubljanske gimnazije; 1 z ljub. realke. Med zadnjimi je tudi znani slovenski pisatelj Andrejčekov Jože. Kaj bo, kadar pride še Ljubljana, Radolice, Postojna i. t. d. na vrsto?!

* Da ves svet zve, kteri Kočevarji da so na Českem protinaroden oglaševali in ga domú poslali in tako zoper narodne kandidate agitovali, postavimo v vedni spomin njih imena tukaj. So pa tale: Jož. Mihič, mestnjani in kupec v Litomericah, rojen v Mozlju; Jan. Stramfl, mestnjani in posestnik, prejel trgovec v Pragi, doma na Reci; Juri Loser, trgovec v Pragi, doma na Reci; Jož. Pleše, trgovec v Pragi, doma na Mahu; Fr. Krenn, knjigovodja v Pragi, rojen v Kočevju; Činkel in Kump, mestnjani in kupec v Homutovu, rojen v Lichenbachu; Mat. Lackner, trgovec z južnimi sadnimi pridelki v Rumbergu rojen v Vecenbachu, ravno tako Pavel Lakner, Zekel, kupec v Hebu, rojen v Geternicu; Pavel Ruppe, kupec v Toplicah, doma v Mozlju; Jož. Lackner, kupec v Litomericah, rojen v Mozlju; Maldner mestnjani in trgovec v Budjevicah, rojen na Reki. — Ti so tedaj tisti junaki, ki še na tujem delajo zoper nas.

Prazne službe.

Služba fin. komisarja na Marskem X. razreda (630 gld.) do 25. aprila pri dež. fin. vodstvu v Brnu; — profesorska za jezikoslovje na realni gimnaziji v Brodu na Galiskem (735 gld.) do 15. apr. pri dež. namestnji v Levovu; — sl. sodnijskega pristavnika (adjunkta) pri okrožni sodnji v Korneuburgu (735 gld.) do 25. apr. pri dotičnem sodnijskem predstojništvu; — ravno taka pri dež. sodnji v Opavi (735 gld.) do 11. apr. pri dotičnem sodn. vodstvu; — sl. višega plavžarja pri rudarskem uradu v Rajbeljnu (420 gld. s prostim stanovanjem) do 25. apr. pri dotičnem uradu.

Poslano.

Častiti gospod vrednik!

Potem ko iznajdljiva, ali malo kritična govorica mene natolečuje kakor sostavitelja dopisa iz Kranja v 37. št. letošnjega „Slovenca“, v kterem je o nemškem gledišču govor, — za to Vas vljudno prosim, da blagovolite v Vašem cenjenem listu meni očitno potrditi: da omenjeni dopis iz Kranja ni od mene niti spisan niti poslan.

S poštovanjem Janko Pajk.

V Kranju dne 1. aprila 1867.

Vrednik „Slov.“ s tem očitno potrja, da oni dopis ni bil od g. J. Pajka niti spisan niti doposlan.

Dunajska borsa 9. aprila 1867.

5% metalike	56.60
5% nacional	66.60
1860 derž. posoj	82.30
Bankine akcije	706.—
Kredine	170.80
London	132.20
Novi zlati	6.22
Srebro	129.—